

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Η τραγική ζωή του συγγραφέως Ντεπρέ. Μιά περίφημη φιλολογική δίκη. Πώς οι καθηγορούμενοι έξευτέλίσαν τους δικαστάς των. ‘Η καταδίκη και ο θάνατος του Ντεπρέ. ‘Ενα άρθρο του Ζολά. Οι οικονομικές στενοχώριες ενός ποιητού. ‘Ενα μοναδικό βιβλίο του Μπαρτού, κτλ.

ΝΑΣ από τους γάλλους συγγραφείς του τέλους του περασμένου αιώνου, υπήρξε και ο Λοιί Ντεπρέ.

Ο Ντεπρέ, μέλοιστι ήταν προικισμένος με ιδιαίτερο ταλέντο, είχε ληρομηνές παιά σήμερα και μόνον ή δίκη του, μά φιλολογική δίκη που έκανε μεγάλο θόρυβο στην έποχή της, γίνεται άφορη κάθε τόσο νόν τον θυμούνται πού και πού σήμερα.

‘Ολόκληρη ή ζωή του Ντεπρέ συμπυλαμβάνεται ίτσα ο’ ένα βιβλίο και στή δίκη του.

Αυτό το βιβλίο που τιλοφορείται «Γύρω από ένα χαρπαναριό», μυθιστόρημα ήθογραφικό που περιγράφει τή ζωή των χωρικών, έν ουνεργασία με τον Άνγυ Φέβε, ο όποιος ήταν τότε δεκαεννιά έτων.

Ο Βέλγος συγγραφέας και έκδότης Κιστριένος, στον όποιον τό έστειλαν σέ χειρογράφο οι δύο νέοι συγγραφείς, τό διαβάζει, ένθουσιώστηκε και τό εξέδωσε τον Μάιο του 1884.

Μά μόλις έκυκλοφόρησε στή Γαλλία, ή δικαστική άρχή έκρινε μερικώς σελίδες του, τούρις στήν περιγραφή, πολύ τολμηρές και προσβαλλούσας τήν ήθική.

Και στις 21 Ιουνίου, ο Εισαγγελέας Ντυβάλ υπέβαλε μήνεια κατά των συγγραφέων και του έκδότου. Άρχισε τότε τακτική άνάγκριας και ο άνακριτής Λοιί έκάλεσε τό Ντεπρέ γιά νόν πάση τήν κατάθεση του.

Τί έχετε να καταθέσετε γιά τήν υπεράσπισή σας; τόν ρώτησε, άφορ προηγουμένως τού διάβαζε τίς «επιλήθιμες» σελίδες τού βιβλίου.

‘Υπόχουον, άπάντησε ο Ντεπρέ, μέσα στή έργα, τών μεγαλύτερων συγγραφέων τής έποχής μας, σελίδες πολύ τολμηρότερες άπ’ αυτές που μου διαβάσατε...

Μπορείτε νά μου τίς άναφέρετε; — Δέν έχω καμιά διάθεση νά σας διάδω τή σύγχρονη φιλολογία, άν τήν άγνοείτε, είπε προκλητικά ο Ντεπρέ.

Κι’ ο Κιστριένος φέθηκε πρós τόν άνακριτή έξ ίσου περιφρονητά. Αιτός καλίστα άνήθηκε νά παρουσιάσει νά τού δώσει κατάθεση και τού έστειλε τήν άκόλουθη έπιστολή:

«Περαστικός από τό Παρίσι τήν περασ. νη βδομάδα, παρουσιάστηκα αύθρομητος σ’ ό γραφείο σας. ‘Σοεις όμως μου άπαντήσατε ότι έν έν είχατε προσκαλίσει γι’ αυτή τήν ήμέρα κι’ ότι δέν εύκαιρούσατε νά μέ δεχτήτε. Σήμερα που μέ κάλεσατε, δέν εύκαιρώ κ’ έγώ νάρθώ σ’ ό γραφείο σας.

Σας καθιστώ γνωστόν εξ άλλου ότι είμαι πολίτης Βέλγος, ότι ο έκδοτικός μου οίκος βρίσκεται σ’ ός Βρυξέλλας και ότι δέν μπορώ νά δικαστώ από ένα Παρισινό δικαστήριο.

» Δίν εύκαιρώ νάρθω σ’ ό γραφείο σας, γι’ ατι περνάω αυτές τίς ήμέρες τίς διακοπές μου στήν έξοχή, όπου αναπαύομαι έπειτα από όκα μηνών έργασία και δέν έχω καμιά διάθεση νά ταξιδέψω σ’ ό Παρίσι.

» Έπισημολοίμαι τής αναπαύσεώς μου γιά νόν διαβάσω τόν ύπεροχο πρόλογο που έγραψε ο Φλωμπέρ γιά τή συλλογή τού Μωισασάν «Σ’ ι χαι», και τόν όποιο σας συνιστώ νά διαβάσει και σεις, μέ τήν βεβαιότητα ότι τόν άγνοείτε».

Ο ουνεγογάτης του Ντεπρέ, Άνγυ Φέβε, έξφυγε από τήν δικαστική διαεί, γι’ ατι δέν είχε υπογράψει σ’ ό συμβόλαιο με τόν έκδότη.

Ο Ντεπρέ και ο Κιστριένος, άφορ τελείωσε ή προανάγκριας, έκλήθησαν γιά νόν δικαστούν από τό Κακοχηρικό τού Σηκουάνα. Μά μόνο ο Ντεπρέ παρουσιάστηκε στή δίκη, ή όποία υπήρξε πολύ σύντομη κ’ έγινε τών θυρών κεκλεισμένων.

Μετά τήν άγόρευσι τού δικηγόρου του, ο Ντεπρέ ζήτησε νόν υπερασπιστή και μόνος τόν έαυτό του.

‘Η υπεράσπισή όμως αυτή ήταν μία πρόκληση πρós τό δικαστήριο. Μετάξ των άλλων, είπε σ’ ός δικαστάς και τώ έξής, με ειρωνεία:

‘Η σοβαρές και σπουδαίες άσυχολίες σας και τώ καθήκοντά σας δέν όςς επέτρεψαν νά μελετήσετε τή φιλοσοφία τής τέχνης και τής φιλολογίας. Είστε άναμρόδιο Λοιτών νά κρίνετε γιά πράγματα τώ όποία άγνοείτε... Τό μόνο δικαστήριο που θ’ αναγνώριζα άμρόδιο νά μέ δικάσει θά ήταν αυτό τού όποιου μέλη θά ήταν οι κ. κ. Βίκτωρ Ουγά, ‘

‘Ηπόλυτος Γαίν, Ερνέστος Ρενάν, Αιμίλιος Ζολά και όλοι οι άλλοι «μαίτο» τής συγχρόνου φιλολογίας... Έγκαταλείψατε λοιπόν αυτή τήν ύπόθεσι, ή όποια δέν έχει καμιά σχέση με σας...

Τά προκλητικά αυτά λόγια έγιναν άφορη νόν καταδικαστή ο Ντεπρέ σέ χιλίων φράγγων πρσοτιμ κ’ ένός μηνός φυλάκιου.

Μά ο άτυχής συγγραφέας είχε πολύ λεπτό όργανισμό και μέσα στή φυλακή προσιβλήθη από φυματίωση. Τού χάσου ο Ζολά, ο Ντιοντέ, ο Γκονγκόιερ και Κλεμανσώ φρόντισαν νόν τού δοθή χωρίς ή νόν μεταφέρουν σέ μία άλλη φυλακή πού άθροηπώτη. Ο Ντεπρέ άφρησε τή φυλακή γιά νόν πάσ σ’ ό Νοσοκομείο όπου και πέθανε.

Τήν ήμέρα τού θανάτου του, ο Ζολά δημοσίευσε σ’ ό «Φιγκαρό» ένα λιβέλλο κατά τών δικαστών, στον όποιο, μεταξύ άλλων, έγραφε:

«Αυτοί που δολοφόνησαν αυτό τό παιδί, εις εθελίοι!»

Πρós ή μερών, ο Λέον-Πολ Φαγκ, ένος από τούς περιφημοτέρους ποιητάς τής συγχρόνου Γαλλίας και περίφημος απατάλος έπίσης, παρπονιόταν σέ κάποιον φίλο του γι’ ατι, όπως έλεγε, τό πορτοφόλι του ήταν άδειο.

Μά ένώ μιλούσε σ’ ό φίλο του στήν άκρη ένός πεζοδρομίου τού βουλεβάρτου Σαιν-Ζερμάν, ένα ταξι τόν περιμένο, όπως πάντα.

Ο φίλος τού ποιητού διχωνιάς τόν τό τοξίμετρο που σμειναινε ήδη ένα άρκετά στερογγυλό ποσόν, τού είπε:

— Γιατί δέν κάνεις οικονομίες; — Ά! Έκανε ο Φάγκ. Μού φτάνουν ή οικονομικές στενοχώριες... Θά ήταν τρομερό άν έπι πλέον έπαι... αι... οικονομίες!...

Μεταξύ τών βιβλίων τής πρσίτηρης παιά βιβλιοθήκης τού δολοφονηθέντος Γάλλου ύπουργού Μπαρτού έπωλήθη, τελευταία και ένα αντίτυπο τού έργου τού Άριστιδου Μπαριάν «Λόγοι ειρήνης».

Στό βιβλίο τού αυτό ο Μπαριάν είχε γράψει τήν έξης άφιέρωση:

«Στόν καλό και παλιό μου φίλο, Λουδοβίκο Μπαρτού άφιέρωνω αυτό τό μικρό μου βιβλίο, τό όποιο άσφαλώς είναι άνάγει τής λαμπρής τύχης που τό έπιωλήσασιν».

Κάτω άπ’ τήν άφιέρωση αυτή ο Μπαρτού έγραψε τώ έξής με χρονολογία 3 Ιανουαρίου 1929

«Άσφαλώς ο Μπαριάν με τίς λέξεις «λαμπρή τύχη» έννοει τό δέσιμο που θά κάνει σ’ ό βιβλίο του».

Και στις 4 Αύγουστου τού ίδιου έτους, όταν ο Μπαρτού πήρε τό βιβλίο άπ’ τό βιβλιοδέτη στον όποιο τό είχε δώσει νά τού τό δέσει, έποφθεσε από κάτω και τώ έξής:

«Πολύ καλό δέσιμο. Πραγματικά ή τύχη τού βιβλίου τού καλού μου Μπαριάν δέν ήταν άσχημη».

Έπειτ από λίγες μέρες, ο Μπαριάν ο όποιος είχε πάει νόν έπισκεφθή τό Μπαρτού, βλέποντας τό βιβλίο τού δεμένου με θαυμασίο μιλά μαροζαίν δέρμα, τό πήρε κ’ έγραψε σ’ ό τέλος τής ίδιας σελίδος τώ έξής:

«Υπέροχο!»

Ο γρατός αυτός διάλογος τών δυό μεγάλων πολιτικών τής Γαλλίας έγινε άφορη ν’ άγοραστή τό βιβλίο τού Μπαριάν από ένα συλλέκτη άντι 2750 φρ. κατά τήν τελευταίαν δημοπρασίαν.

Πολλοί από τούς μεγάλους συγγραφείς έννοισαν πραγματικό τρόμο γιά τόνάριθμό 13.

Ο Βίκτωρ Ουγά, ο Δουμής πατήρ, ο Μπαλλάς, ο Μυσσέ, ο Θεόφιλος Γκατιέ, και ο Σουλλύ-Πρυντόμ ποτέ δέν δέχοντοσαν νόν

«αθήσουν σέ τραπέζι σ’ όποιο ήσαν δεκαερείς συνδικαιτημένες.

Από τούς συγχρόνους, ο ‘Ιολός ποιητή ν’ Άνουόντιο, όσάκις πρόκειται νόν γράψη τόν αριθμό 13, γράφει 12+1, από τούς δικούς μας δέ ο κ. Γ.ρ. Ξενοπούλου 12η!...

Κάποιος Γάλλος δημοσιογράφος έπισκεφθή τελευταία σ’ ό αγρόκτημά του, σ’ όν Τουρνερνέ, τόν πρόνην Πρόεδρο τής Δημοκρατίας και πρωθυπουργό κ. Γκασιόν Ντουμέργκ.

— Τί λέτε γιά τήν πολιτική, κύριε Πρόεδρε; τόν ρώτησε.

— Γιά τήν πολιτική;... Δέν ξέρω πού τί είναι αυτό τό πράγμα. Δέν ένδιαφερόμαι πού, παρά μόνο γιά τή φιλολογία... Άς μιλήσουμε καλύτερα γι’ αυτή».

Και ο Γάλλος Κιγκινιάτος άρχισε νόν μιλάει σ’ ό δημοσιογράφο γιά τώ βιβλίο που είχε διαβάσει τό καλοκαίρι

‘Ο συγγραφέας Λοιί Ντεπρέ